

Jiří Bahounek – otec Tomáš

Otec Tomáš, vlastním jménem Jiří Bahounek, se narodil 29. srpna roku 1947. Tedy v době mezi koncem druhé světové války a nástupem komunistické strany k moci. Právě tyto časy podobně smýšlejícím lidem příliš nepřály.

Jeho dětství vůbec nenasvědčovalo, že by z něj měl být někdy řeholník. Narodil se sice do křesťanské rodiny, ale jak sám říká, do křesťansky vlažné rodiny. Jeho tatínek byl v té době významný brněnský lékař, který měl pro strach uděláno. A když bylo potřeba, nebál se i 2 krát (úspěšně) žalovat samotné gestapo. Jeho maminka byla zpočátku v domácnosti, ale později se nechala zaměstnat u Československých aerolinií, protože hovořila čtyřmi světovými jazyky.

Po dokončení základní a střední školy vedly další kroky „stále ještě mladého“ Jiřího Bahounka na vysokoškolská studia v Brně. Zde studoval filosofii, sociologii a dějiny umění na Masarykově univerzitě. Tento čas se stal pro mladého studenta zlomový, jelikož prostředí, ve kterém se ocitl, mu dalo možnost hledat smysl života. Našel ho v cestě svatého Dominika. Hledání sebe sama a cesty k Dominikánům, ale nebylo jednoduché. Doba komunistické diktatury mu kladla do cesty množství překážek, které bylo třeba překonat.

Jiří Bahounek měl ale štěstí na lidi, se kterými se postupně seznamoval. Důležitým okamžikem pro něj bylo setkání s profesorem matematiky Otakarem Borůvkou. Filozofická setkávání probíhala v Brně na Hvězdárně, kde profesor Borůvka pomáhal otci Tomášovi s formulací mnoha otázek, na které mu ovšem nedal odpovědi. Ty přišly až mnohem později.

Otec Tomáš často navštěvoval tajné komunity lidí, kteří mu s hledáním odpovědí pomáhali. Těchto setkání se účastnil například i otec Jakub Zemek – někdejší převor dominikánského kláštera ve Znojmě, který byl dlouhodobě vězněn komunisty. Díky němu objevil otec Tomáš cestu svatého Dominika, založenou na neustálém studování Božího slova a duchovním i intelektuálním růstu. Dalšími důležitými osobami byl otec Metoděj Habáň, dominikánský kněz, filozof a spisovatel, kterého s přáteli poslouchali v kostele sv. Michala, nebo nynější 36. arcibiskup pražský, dominikán, kardinál Dominik Duka.

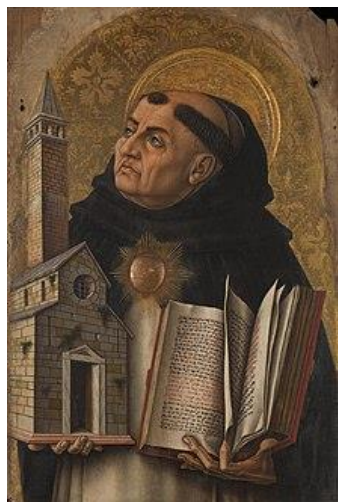
Po dokončení studií byl otec Tomáš nucen najít si uplatnění v průmyslu, protože nebyl členem komunistické strany. Čtrnáct let pracoval v JZD. A jak sám říká, je za to vlastně komunistům vděčný, protože právě toto bylo hnací silou pro jeho další vzdělávání a hledání odpovědí. Právě v této době se pustil do překladu knihy Tomáše Akvinského, který později byl i knižně vydán.

Studium teologie nebylo jednoduché. Vše muselo probíhat v tajnosti a v anonymitě. Proto se místa setkávání střídaly. Lidé, kteří přednášeli neuváděli celá svá jména a vše muselo být přísně utajené. Například rodiče otce Tomáše se dozvěděli o jeho studiu a vysvěcení až po pádu komunismu. (To ovšem nebylo nic zvláštního v komunitě těchto lidí. Svým utajením totiž chránili všechny lidi ve svém okolí.)

Jáhenské i kněžské svěcení proběhlo již v době totality. Samozřejmě v tajnosti a dokonce mimo území Československa, tedy konkrétně v Německu. Zde pak zůstaly uložené dokumenty o této významné události až do pádu komunismu.

Doba československé totality se vyznačovala řadou konfidentů, kteří donášeli informace tajné policii o všem, co se stávajícímu režimu nezamlouvalo. Není tedy překvapením, že i na otce Tomáše byl jeden nasazen. Ten ho pak cíleně vyhledával a snažil se mu uškodit. Otec Tomáš ale o něm věděl a dokonce si zjistil i jeho adresu, bydliště a telefon. Sám mu pak opakovaně volal a hlásil fiktivní místa svého nadcházejícího pobytu, aby mohl odjet studovat.

Čas v nesvobodném Československu do roku 1989 aktivně využil. Věnoval se studiu Bible, textů sv. Tomáše Akvinského a psaní samizdatové literatury. K tomuto účelu využíval několik psacích strojů, protože každý, jak sám upozornil, měl svůj vlastní rukopis. Tehdejší policie právě tuto vlastnost psacích strojů využívala k odhalování autorů zakázaných textů. Nikdy však nebyl při této činnosti přistižen.

Po pádu komunismu se pak vypravil do Německa, kde musel získat dokumenty o svém svěcení, aby se mohl dát do služeb brněnského biskupa. Zde pak započal svou třicetiletou dráhu kněze u sv. Michala, kde tedy setrval až do důchodu. Snad nepřekvapí, že právě tento chrám využívali a využívají Dominikáni.

Kněžské povolání ovšem nebylo Tomášovou jedinou pracovní náplní. Kromě duchovní činnosti se věnoval práci na policejní škole v Brně, ve které vyučoval policejní deontologii neboli etiku chování vůči lidem. Pro tyto účely pak sám připravoval studijní texty. Ty později připravil i pro českou armádu, kde také měli zájem o jeho služby.

S přibývajícimi roky se postupně postavily do cesty také zdravotní potíže, které ale vždy otec Tomáš zdárně překonal a věnoval se dál svému poslání. Což je kázat lidem a vést je ke Kristu. Ani v současnosti, kdy si jeho vrstevníci již užívají zaslouženého odpočinku, nerezignuje. Neustále se vzdělává, káže a slouží mše svaté.

Na otázku: Jaké má v současné době největší přání řekl: „Abych ještě posloužil k obrácení mnoha věřících, abych mohl hlásat Krista, abych mohl třeba i zemřít pro Krista, abych mohl dosáhnout spásy.“